

Говоря за оня горещ юни, който ме ядоса и ме накара да напусна Созопол на петия ден, а бях отишъл за петнайсет. Ами какво, горещо; влизаш във водата – и там горещо, не можеш да се разхладиш. На всичко отгоре отново цъфтеше планктонът, морето ме дразнеше с керемидения си цвят и каква е тази аномалия, не разбирам – в страната 28 градуса, по крайбрежието 32 градуса. Грабнах торбата, разплатих се и се качих на автобуса, бягах позорно и някъде към единайсет часа се озовах в Бургас. До следващия влак за София имаше цели пет часа, какво може да прави човек в бездействие цели пет часа, и то в неделя? Закусих, пих кафе, стопих първите двацет минути. Ами нататък? Ако беше делничен ден, нямаше да му мисля, щях да отида при Христо Фотев, с него човек може да прекара не само часовете, но и дните. Затова, като минах край работното му място, натиснах безцелно вратата, а тя взе, че се отвори. В полумрака на помещението Христо Фотев преглеждаше вестниците, той погледна към мен, но не вярваше, аз също не вярвах – двамата изпитвахме усещането, че виждаме призрак, защото, нали ви казах, беше неделя, време никакво, при това двамата не бяхме се помиришали от година. Той не можа да измисли нито една дума, само взе ключа и разбрах, че излизаме. Аз също не можах да измисля какво подходящо за такава абсурдна среща изречение, знаех само, че след малко ще се случи нещо, или по-точно, че няма да се случат определени преди това неща. Както се разбра след това, той чакал кола – затова бил на работното си място в неделя – чакал такси, с което да заведе жена си и двама приятели някъде, после се разбра, че трябвало да ги отведе в село Равадиново. А пък аз, както вече знаете, си бях купил билет за София. Горещината притискаше улицата, но ние вече не усещахме нищо, само вървахме, доколкото разбирах, май че Христо Фотев ме водеше, а аз го следвах и защо да не си го кажа направо – му се подчинявах. За нас лятното гъмжило бе изчезнало, ние само вървахме, сами на улицата, сами в града, предвзето изразено – сами в целия свят. Вмъкнахме се в хотел “България”. Едното място беше затворено, второто още не било отворено, ала третото ни прие, ние потънахме в меки столове, полумрак, мъркащ вентилатор, светещи рекламни картони на световноизвестни напитки, тук-там някой гол женски гръб, рамо с много слънце, но ние с поета седим един срещу друг и се гледаме. Онова нещо ни го доставиха в големи чаши на масата. И много лед. Поетът загреба с лъжицата и започна да пуска студените топчета в моята чаша. Ледените топчета влязоха в златистата течност и от там ни наблюдаваха като очи. Христо Фотев ми се стори по-остарял, свикнал съм да го възприемам винаги много млад, дори като дете, пък и така действа понякога – като дете. Преди доста години двамата бяхме заедно в чужбина, единственото нещо, което си купи там, се оказа стативче за рисуване – защо, убий се, няма да разбереш – щял да рисува. А когато се връщаме към хотела поетът съвсем естествено рече на едно дете: подарявам ти го, и му подари статива пред учудените ми очи... Христо Фотев вдигна чашата, вдигнах чашата и аз, погледнахме се яко и отпорихме първата глътка. Като професионалист той отпи съвсем малко, но аз глътнах повечко и веднага си казах: защо бързаш, къде бързаш, виж как се пие, имаш достатъчно време. Не мога да ви кажа проникваше ли някаква музика, или не проникваше; влизах и излизах млади хора, за които барът е мястото на най-висшата наслада. Май че по някое време рамото с многото слънце изчезна от полезрението ми, но това са подробности, които се мъча да вмъкна в повествованието си за атмосфера, макар че не се нуждаехме от атмосфера, просто се бяхме прикъртали в една от дупките на чудовището-хотел и се чувствавахме добре. Христо Фотев ми разказа малко повече

от това за закупената от него къща в село Равадиново. Не ми разказа всичко, разбира се, пък и аз не питах, тъй като знаех къщата добре; голяма и здрава, с дебели стени, широка каменна ограда, в нея спокойно можеш да се скриеш во веки веков. Както другите хора, аз също бях изумен от факта, че не кой да е, а Христо Фотев се снабдява с къща за криене, тъй като този човек най-малко е проявявал стремежи към недвижим имот и предполагам, че цялата работа се дължи на жена му, иначе той би закупил, да речем, ветроход, тъй като цял живот ми се заканваше, че ще си построи ветроход, а ето че сега вместо ветроход си има солидна къща в Равадиново, нещо, което пооживи духа му и сякаш изостри стремежа му към нови стихове... Както се гледахме в очите и мързеливо попийвахме, изслушвахме мислите си, без да си отваряме устите. Например в момента му казвам, че жена му и приятелите вече поглеждат часовника, нервничат, ослушват се за шума на таксито. Той от своя страна ме моли да не се разсейвам със странични мисли. Настоявам, че това не са странични мисли. Той настоява, че това са странични мисли. Едновременно махваме към сервитьора. При всяко такова махване пристигаше по едно малко и винаги с лед, ледените топчета влизаха в златистата течност и се превръщаха в тъжно съзерцаващи очи. Продължавахме да се разговаряме без думи за недвижими имоти и ветроходи, но все тъй търсехме в ирисите си възможните отговори на възможните въпроси, след което си пожелавахме взаимно: дано напоследък е написал нещо по-добро, и в размяната на тези пожелания всеки откриваше, че другият отсреща остарява, че времето минава с ледена непримиримост край нас и сега този миг в хралупата на суперхотела ще остане един от малкото, затова да не го пропускаме. Десетки пъти съм виждал поета като дете, как тича босоного край кейовете на пристанището, а и той е виждал мен да тичам като босоного хлапе по кейовете, понеже и двамата имаме еднакво бургаско детство, макар че разликата ни във възрастта е дванайсет години. Той се е къпал в морето по същия начин, бягал е от къщи по същия начин, като мен е вдигал глава към високите кораби, за да срещне погледа на облакътен на борда моряк, морякът гледа разсеяно надолу, а хлапето, това малко камъче на кея, не влиза дори във вниманието му. Ех, да знаеха тези мързеливци какви чудовищни светове представляват за хлапака, да го удостоят поне с грамче внимание, да му се усмихнат, да му подвикнат, а то – нищо, забравили, че са били деца... Вслушвам се в мислите на поета, той ми изрича ясно, сякаш го казва гласно: пожелаеш ли да се скриеш, ела, стаята с прозорец към морето е твоя, живея там колкото си щеш. Благодаря му за поканата, отправя ми я не за първи път, беше пратил човек у дома да ми я поднесе. А сега допълва: и през зимата, разбра ли? Къщата е на хълма, вятърът идва направо, но не може да ти стори нищо. Махаме към сервитьора, чашите пристигат пълни и си отиват празни, барът вдига ветрила. Влакът сигурно е потеглил – минава през мисълта ми, – но виждам, че платната са напълнени, барът полегна под натиска на страничния вятър, инстинктивно хванахме чашите да не паднат. Искях да му напомня, че трябва да се обади вкъщи, поне да не се тревожат, но си го познавам, това няма да стане, той не обича да прекъсва добрите мигове, а и ония, дето го чакат, си го знаят, най-много да се ядосат; немислимо е да напусне в такива мигове масата, това е кошунство, в такива моменти трябва да се съсредоточиш, да запомниш миговете. Когато ти потрябва съсредоточаване или имаш нужда да избягаш от някого – продължава да ми внушава поетът, – нали знаеш какво! Да, отвърщам аз, ще ми дадеш стаята към морето. Точно така, съгласява се поетът. Христо Фотев се радваше много, че има къща някъде си, и аз се радвах на неговата радост, макар че някога той не беше мислил за къща, беше мислил за ветроход. Появи се друго женско рамо, бяло; вентилаторът ни прати нов хладен повей, някой ни гледаше, друг обясняваше някому: Това е Христо Фотев. Туй ме накара да погледна с ново проучващо око събеседника си, след което си казах: образуван е от съзвучия, мисъл и

метафори. В същото време той водеше свой вътрешен монолог за мен. А колко малко се познаваме всъщност...

Към три часа след полунощ станахме и тръгнахме. Излязохме на улица “Богориди”, извървахме я цялата, озовахме се в Морската градина, по стълбището слязохме на плажа и направихме последните двеста крачки до края на мостика. Отвсякъде ни заграждаше вода – само още една крачка, и сме в морето.

– Сега разбра ли – каза Христо Фотев, – потрябва ли ти усамотение, идваш право при мен, давам ти ключа и заемаш стаята към морето. Разбра ли?

– Разбрах.

– Когато искаш.

Стояхме мирно загледани в невидимия хоризонт, нещо край нас шумеше както трябва, слушах шума и си мислех за въпросната стая: тя наистина гледа в обещаното, само че съществува малка подробност – село Равадиново се намира на три километра от морето.